

[Socialministeren.]

vil faa. for den sociale Lovgivning i det hele her i Landet. Hvis man først kommer ind paa at indføre egentlig Domstolsbehandling med offentlig mundtlig Procedure vedrørende de sønderjyske Krigsinvalider, er der ikke langt tilbage til, at det samme Krav rejstes med Hensyn til alle de andre Spørgsmaal vedrørende Renter; Kravet vil komme til Invalideforsikringsrettens Omraade, det vil komme til Ulykkesforsikringsraadet o. s. v. Det er i første Række af Hensyn til disse ganske uoverskuelige Konsekvenser, at jeg modsætter mig en Ordning, som er saa lidet dansk paa Forvaltningsrettens Omraade som denne.

Dernæst udtalte den ærede konservative Ordfører, at man burde bestræbe sig for at faa en sønderjysk Læge, der har deltaget i Krigen, som Medlem af Nævnet, og at man her ikke burde diskutere Personer, men Sagen. Jeg forstaaer ikke, hvad det ærede Medlem mener med denne Udtalelse. Naar Antallet af Personer, der overhovedet kan være Tale om, er saa begrænset, som det er i dette Tilfælde, er det jo givet, at vi maa til at se paa, om vi har de egnede Personer. Dertil har jeg sagt, at det er jeg meget villig til at undersøge og drøfte sammen med Udvalget, men jeg kan virkelig ikke staa paa denne Talerstol og gennemgaa de forskellige Personers Kvalifikationer; det maa vi henvise til nærmere Drøftelse i Udvalget.

Endelig nævnte den ærede Ordfører for de Konservativer sammen med en enkelt anden Ordfører Kritikken af Nævnets og Raadets Administration og sagde, at denne Kritik var i allerhøjeste Grad berettiget. Det er en meget stærk Udtalelse at fremsætte vedrørende et mangeaarigt og vanskeligt Arbejde som det, der her er Tale om, fra Invalidenævnets og Invalideraadets Side. Jeg synes, Udtalelsen er saa stærk, at man ikke som Rigsdagsmedlem burde fremsætte den over for Institutioner, som jo i Virkeligheden er værgeløse og ikke i Stand til at forsvare sig. Jeg gaar ud fra, at Forholdene for de sønderjyske Invalideinstanser er endnu vanskeligere at arbejde under end for den egentlige Invalideforsikringsret herhjemme, som jeg har haft den Ære i nogle Aar at være Præsident for, som det hed dengang. Og naar man kender disse Forhold nærmere, ved man jo, hvor overordentlig vanskeligt det er at træffe retfærdige Afgørelser med Hensyn til Bedømmelsen af Invaliditet. Man ved endvidere, at der Gang paa Gang opstaaer Uenighed mellem vedkommende Ansøger og hans stedlige Læge og saa de særligt

kvalificerede Specialister, der er tilfornet disse Instanser til Afgørelse af Sagerne, og man ved endelig, at de usagkyndige her udfolder en Sagkundskab, der imponerer endogsaa Lægerne, i deres Bedømmelse af Forhold, som de i Virkeligheden ikke har noget virkeligt Begreb om at sætte sig ind i. Jeg afviser og maa afvise denne Kritik af Nævnets og Raadets Administration, selv om jeg ikke er i Tvivl om, at der mellem Tusinder af Tilfælde maa foreligge flere, maaske ogsaa mange, hvor Resultatet i det hele kan siges at være tvivlsomt, og hvor det er naturligt, at man fra anden Side har en anden Opfattelse. Jeg maa henstille til den ærede Ordfører Hr. Lorentzen ikke at sinke Udvalgets Arbejde unødigt ved at fremlægge en Række af de Sager, han omtalte i saa Henseende, for Udvalget, som jo dog heller ikke har den tilstrækkelige Sagkundskab til at kunne bedømme, om Invaliditeten procentvis er rigtigt beregnet eller ej.

Til den ærede Ordfører for Kommunerne skal jeg sige, at han ikke har nogen Begrundelse for at sige, at nu er Lovforslaget endelig kommet fra Socialministeriet, for, som han meget vel ved, er det ikke Socialministeriet, men andre Instanser, der har sinket denne Sag i halve Aar. I Socialministeriet har vi kun brugt en Maaned eller to til at tilrettelægge disse meget vanskelige Spørgsmaal, saa der er ingen Grund til at rette Angreb paa mig eller Ministeriet i den Anledning.

Samme ærede Ordfører var utilfreds med Lovforslagets § 5, der jo er en Indrømmelse over for Invalidernes Ønsker, idet der nu stilles Forslag om, at de kan komme til at give Møde for Invalidenævnet eller Invalideraadet, naar disse Instanser anser det for rimeligt. Jeg har dog aldrig set, at man skulde ville paalægge en Domstol eller en Administration Forpligtelse til at tilkalde Invaliderne efter disses eget Ønske, maaske ogsaa i det Omfang, Invaliderne selv ønskede. Det blev vist lidt for besværligt. Man maa jo gaa ud fra, at denne Administration, som alle andre, optræder rimeligt og retfærdigt, og naar den derfor mener, der er Tvivl, vil den tilkalde Ansøgeren, som tilsvarende Institutioner kan. Det har man ikke hidtil kunnet, fordi man har savnet Midler til Afholdelse af Udgifterne; det er det, der raades Bod paa ved § 5, og herved mener jeg ogsaa, den ærede Ordfører for Kommunerne kunde være tilfreds, hvis denne Følelse overhovedet nogen Sinde har indfundet sig hos ham.

Med Hensyn til Lovforslagets § 7 be-